

עיון השלושים של עקביה ז"ל

מאז פטירתו של עקביה רבות דובר על פצילותו הצנפה, תרומתו הרבה לעם היהודי, השפעתו החיובית על משפחתו, החברה הסובבת אותו ועל כל מי שככה להכיר אותו. מצילות רבות היו לעקביה. שנהצו משמתי המיוחדת, ב'נהפ; צניעות, שאיפה ליושר וצדק, כבוד לבריות, אצורה לזולת, ובמיוחד צנה טהצית. הוא לא חשש מלעמוד מכל אדם, אפילו מנכד שלמאד אותו מהלך במשחק ילדותי; הוא קיבל וח"ק... עקביה הכיר בכשרונות בהן הרק אותו הקב"ה ומ'צה אותם, ולא פיתח כל גאווה צנמית. הוא כנראה הבין מה היהדות מלמדת אותו בנושא זה שציליה כשרונות טהצ"ס, מתנה מהשק יתברק. לשאלת השאלה: מה אתה עושה עם המתנה הזאת, ובלעם, מה יש להתגאות?

צריק לזכור את משנת חז"ל בפרקי אלות: "צא מאן באת (מטיש סחמה), ולאן אתה הולך [למקום צפר ותלצה]". כמו שכתוב בהראשית ג, יט: "כי צפר אתה ואל צפר תשוב". אס כק לשאלת השאלה: מה הטעם במצילה זו או אחרת? המנה ממשיכה (וצונה): "ולפני מי אתה צתי צין ומשבין, לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה".

חז"ל כתבו בפרקי אלות: "צין חאה ואופן שמת וכל מציק בספר נבתה"ס". וכשמציז למנה לה' שטר מן הצולם, כתוב בקהלת: "ויש האצס הצפר אל הארץ כשהיה, ופוח תשוב אל האלוקים אשר נתנה". על זה נאמר: "ה' נתן ה' לקח י' שפ ה' אבורה". המוות הוא ההפרדה בין הגוף לנשמה. הגוף אומנם חוזר לעצמה, אך התוצאה, האני, נשמת הנפטר ממשיכה לעולם האמת, צולם הנשמות.

כאשר אדם הקרוב אליך נפטר, אינך יכול שלם להרהר, ח"ס קצרים, לשק מה האנו לעבאן? מה התכלית שלנו? האס יש ח"ס לאחר המוות?

התשובה שה'הדות נתנת לשאלה האחרונה היא ברורה.
השאלה האמיתית היא לא זו. אלא איזה ח"ס שלפני
האוות אנו ח"ס, כי הם שקובעים את איכות הח"ס הנצח"ס,
בכתוב הדברים ל, י"ט: "...את השמים ואת הארץ, הח"ס
והאוות נתתי לפניך, בהרכה ופקוללה, והחמת הח"ס..."
המשנה בפרקי אבות אומרת: "הצולם הזה צומה
לפחלצור השני הצולם ההא, התקן את צצאק הפחלצור
כז' שתבנס לטרקלין". אתה נבנס לצאראונ של מלק, מי לא יבין
צצמו לפני הכניסה?

ה'הדות מלמדת אותנו שאנו ח"ס השני צולמות:
הצולם הזה-האמצעי, הצולם ההא-המטרה. ארץ ושמיים.
ארץ: מהמילה לרוץ, להתקדם לקראת... לקראת מה?
שמיים: מהמילה שם, היצד הסופי, המציאות הרוחנית,
מקום בו מתגלה לך התכלית לשמה ח"ית.
ה'הדות מלמדת שבאשר אדם נפטר מן הצולם הוא חש פטור
מחובות ואחריות, הרגשת חופש, נגארו הר'צות.
השמה רואה בצורה ברורה לעלמא מחסומי החומרי, היא ומה
היו השגיה האמיתים ביחס לפוטנציאל ולכלים בהם היא
נתברכה בח"ה. כל בולה היא סה"כ המצוות, המאשים
הטובים והנסיונות אותם היא צברה בהצלחה הצולם הזה.
נראה שלצק'הא היתה הרגישות הטבעית להבין את האמת,
ויתכן שזה מה שעשה אותנו לצדק המיוחד במינו שהיתה
לנו הזכות להכיר.

"סוף צבר הכל שאצ ואת האלוקים ירא ואת מצותיו שאור, כי
זה כל האדם" [קהלת].

למלא, ורז, יצאם וכל המשפחה, שלמא נדצ יותר צצר, רק שמחות
צק'הא, החק אתה בהואק והחק אתה בהצאתך.
תה'ה שמתך צחרה בצחור הח"ס.

אבהר לורה ואמלי פריצמן.